

Utószó cukor nélkül

*„Csak én bírok versemnek hőse lenni,
első s utolsó mindenik dalomban:
a mindenséget vágyom versbe venni,
de még tovább magamnál nem jutottam.”*
Babits Mihály: A lírikus epilógja

néha magammal foglalkozom
a világ keservei és nagy szó hazám
elnyúlnék a napon a teraszon balkonon
a kávémat kevergetve vagy meginnám teám

édes vagy sós sütemény könnyek
eszembe jutna anyám apám
és a barát ki elment jönnek
már nappal is nem nyugtalan éjszakán

a nyugágyban nem lehet forgolódni
csak elnyúlni mint a jóllakott macska kéjesen
mikor kiesik kezemből a könyv s az újság ósdi
a rádió bömböl internet rágódik a híreken

az emberi ostobaságtól a laptopom melegszik
az agyakat kellene hűteni talán
magyar akarjon ölelni és magyart keresni
az utcán csak a forgalom dübög volán

mögött a magány fényes hiú dobozába zárva
hízik fogyaszt nem lát maga az élete a zárka